

Loren Hof

RADILA SAM KAO MAJSTOR ZA KABLOVSKU. VIDELA SAM NAJGORU STRANU AMERIKE.

Kratki prizori iz grotesknog života predgrađa, gde se pojavljuju ruski mafijaši, zaluđenici *Foks njuzom*, čovek u kavezu u ljubavnoj jazbini i Dik Čejni

Ne mogu vam tačno reći kako je protekao ceo jedan dan u mom životu majstora za kablovsku. Ne mogu vam tačno reći da li mi je baš prva stranka imala kuću prepunu mačaka. Ali vam zato mogu pouzdano reći detalje. Da sam na nausnice namazala mast sa mirisom mentola da zamaskiram smrad tepiha, zidova i mebla natopljenih mačjom mokraćom. Da sam navukla plastične kese preko čizama, ali ne da bih zaštitila tepihe od blatnjavih čizama nego da bih zaštitila đonove od mačje mokraće. Mogu vam reći da je do problema sa kablovskom došlo zato što su mačke izgrizle žice. Da sam morala da sklonim mumificiranu mačku iza televizora da bih zamenila džemper. Da mi se amonijak uvukao u sintetička vlakna svrabljivog plavog radnog kombinezona, da mi se zalepio za kosu vlažnu od znoja. Da se smrad zadržao na meni i tokom celog narednog radnog zadatka.

Ali šta je bio sledeći radni zadatak? E, takvih stvari se ne sećam – kako je tačno protekao ceo jedan dan. Možda mi je sledeći zadatak bio u Grejt Folsu, u Virdžiniji, gde mi je domaćica otvorila vrata oskudno odevena u nešto crno što nisam pošteno ni videla jer se jako trudim da osobu gledam u oči pri svakom bliskom susretu sa golotinjom van očekivanog konteksta. Ona je očekivala muškarca. Ja sam lezbejka visoka metar i osamdeset. Ako bih vam se pojavila na vratima u radnom kombinezonu, očišćana na, kako to frizeri zovu, „međunarodnu lezbejsku opciju br. 2“, pomislili biste da sam muško. Svi to pomisle. Ona je bila redak izuzetak, jer je shvatila da sam žensko. To nas je nasmejalo. Odnekud se zagrnula kućnom haljinom dok sam ja menjala prijemnik za kablovsku. Pitala me je da li možda hoću u kupatilo i time me je oduševila.

Deset godina sam provela radeći kao majstor za kablovsku po predgrađima Vašingtona D. C. koja pripadaju državi Virdžiniji. Tih deset godina, svi silni stanovi, kičaste kućerine, klijenti, bubašvabe i zmiје, telefonske bandere, saobraćaj, hladnoća i vrućina i kiša, sve mi se smešalo u glavi. Čak ni tada nisam mogla da se setim radnog zadatka od prethodnog dana ukoliko nije bio po nečemu izuzetan. Izuzetnost je subjektivna kategorija i menja se svakim danom provedenim gledajući ono što ljudi koji rade u kancelariji nikad neće videti – njihove kolege kod kuće radnim danima, američki id u gaćama, koji se pitaju da li su na računaru obrisali istoriju pretrage.

Uglavnom se sećam samo toga da mi se piškilo.

A sećam se i svih malih grotesknih prizora. Stići ću i do Dika Čejnija nešto kasnije. Prizor koji mi sada pada na pamet jeste onaj u kome antigej lobista koji je zidove kancelarije okitio uramljenim zahvalnicama udruženja *Fokus na porodicu* i fotografijama sa Petom Bjuke-nanom i Džerijem Folvelom ima sina čija je soba okrećena u roze i puna barbika. Licemerov sin mi reče da je i dalje dečak. Samo mu se, eto, sviđa njegova letnja haljinica. Složila sam se i rekla mu da mi se baš dopadaju bele rade, a on se na to ozario. Njegov otac mi se zahvalio, a ja mu htedoh reći da se goni u tri lepe. Kako možeš, jebote, aktivno da se zalažeš da svet postane još opasnije mesto za tvog prelepog dečaka? Ali nisam ga to pitala. Samo sam stajala tako i streljala ga pogledom dok nije okrenuo glavu. Trebao mi je posao. Pretpostavila sam da će ga sin zamrzeti kad odraste.

Možda mi je sledeći radni zadatak toga dana bio tip na čijem radnom nalogu je pisalo „stranka drska“. To nije nešto što želite da vidite na radnom nalogu. Ne kad kasnite i kad još treba i da piškite, jer je „stranka drska“ značilo da sledeći zadatak neće biti žena u donjem vešu; biće to tip koji će izvaditi penis dok ja podešavam televizor.

Znam da sam posle toga zaustavila auto pored puta kad sam ugledala konja. Na severnoj strani Grejt Folsa. Ne tako davno, Grejt Fols su uglavnom činila mala seoska imanja i veleposedi. Sada je kičastih kućerina bilo više nego seoskih imanja. Ali nekoliko ih se još održalo. Dovabila sam konja preko ograde i on mi je onjušio kosu. Dala sam mu jabuku. Razgovor sa konjem pomaže kad ne možete da se setite kako se diše.

Možda je „stranka drska“ bilo „stranka drska fn kl72 ne radi“. *Foks njuz*. Od takvih smo strahovali. Bilo je još gore ako je uz komentar stajalo i „ponovljeni poziv“. To je značilo da je neko iz kablovske već bio kod njega. Ako bi to bio kolega kog sam mogla pozvati i raspitati se, rekao bi mi: „Pripazi se. Kreten me je uporno zvao ‘mali’. Bilo bi mi draže da me je prosto nazvao [onom rečju]. Da, naravno da sam im rekao. Odmah ti prosleđujem mejlove. Evo samo malo, moram sve da ih spojim u jedan. U svakom slučaju, radi se o televizoru. Glupson je plazmu namontirao iznad kamina. Debelo mu naplati jer sam ga upozorio. Lepo se provedi.“

Ušla bih spremna na sve što me može dočekati. Bilo je tu jecanja, muškog ili ženskog, nebitno. Bilo je tu vređanja. Bilo je tu fizičkih pretnji. Nazvati ih samo pretnjama ni izdaleka ne prenosi osećaj kako je biti u kući nepoznatih ljudi, ne poznavati teren, ne znati kuda vodi ovaj hodnik, šta je iza onih vrata, da li imaju pušku, da li će vas saterati uza zid i urlati na vas. Da li će se tu zaustaviti. Da li će se žaliti na vas bez obzira na to šta uradite. Svakako, bilo nam je dozvoljeno da napustimo kuću ako se ne osećamo bezbedno. Samo nismo uvek bili sigurni da možemo. Bilo kako bilo, čak i ako bismo mi otkazali, uvek bi poslali nekog drugog u tu istu kuću. „Stranka drska. Ponorvljeni poziv“. A mi bismo izgubili poene koji nam trebaju da ispunimo normu.

Poeni: Svaka vrsta radnog zadatka vredela je određen broj poena – 10 poena kad vas zovu jer im „ne radi kablovska“, četiri poena za isključenje linije, 12 za uvođenje interneta. Trebalo nam je otprilike 120 poena svakog dana da bismo ispunili normu.

Prekinut kabl nosio je 10 poena, bez obzira na to da li ga popravite ili ne. Mogli smo pokušati da montiramo novi konektor ako nađemo gde je nastao prekid. Ili smo mogli da postavimo privremenu liniju. Ali pritom nismo smeli da razvodimo kablove preko komšijskog travnjaka, niti preko trotoara niti preko ulice. Baš to se desilo sa tipom koji je pravio bazen. Rovokopači su presekli kabl. Znala sam to pre nego što sam ušla u kuću. Ali on je insistirao da uđem i zurim u prazan prijemnik za kablovsku dok je on pričao. Poslušala sam ga, jer poklonici kulta *Foks njuz* vole da zovu i da se žale kako su im poslali bezobraznog majstora.

Uređaj za kopiranje saobraćaja nalazio se u komšijskom dvorištu. Na verandi koja izlazi na to dvorište bila su vratanca za pse. Volim pse, ali nisam glupa. Rekla sam mu da će novu liniju dobiti za otprilike nedelju dana, sedam do deset dana. Kroz zube je procedio da želi da mu kažem tačan dan. Dala sam mu broj mog šefa. Za to vreme, njegova supruga je u kuhinji glancala čistu radnu površinu.

Popunjavala sam radni nalog i slala imejl šefu da ga upozorim da će ga možda pozvati besni poklonik omiljenog kulta svakog majstora za kablovsku kad mi je njegova žena pokucala na prozor kombija. Odmakla se od vrata i oslovila me sa „gospodo“. Što je bilo lepo čuti. Njen muž u upasanoj polo majici me je na početku pitao za ime i rekla sam mu da se zovem Loren. On je čuo Lorens jer se to uklapalo u ono što je video, pa je pitao može li me zvati Lari. Takvi tipovi vaše ime koriste kao oružje. „Lari, objasni mi zašto sam dreždao ovde čekajući te od 1 do 3, a ti se pojavio u 3:17. Je l' se to zove dobra usluga, Lari? A sad mi još kažeš 7 do 10 dana? Lari, dosta mi je tog sranja.“ Takvog tipa najbolje je pustiti da misli da sam muško.

Izvinila se zbog njegovog ponašanja. Rekla sam: „U redu je.“ Rekla sam da stvarno ne mogu odmah da otklonim kvar. Trepćući je pokušavala da zaustavi bujicu suza koju je susprezala bog zna otkad. Rekla je: „Znate, radi se o tome da kad ima da gleda *Foks*, onda ima da mrzi Obamu. A ako nema...“ Neprestano se osvrkala. Strašno ga se bojala. „Molim vas“, rekla je. „Lakše mi je kad ima da gleda *Foks*.“ Izašla sam iz kombija.

Komšija sa psima koji bi me mogli napasti nije bio kod kuće. Ni prvi komšija nije bio kod kuće. Ipak sam proverila njegov korisnički nalog. Posrećilo mi se. Njegov korisnički paket nije uključivao uslugu kablovske televizije. Na laptopu sam izvukla njegov modem, savršen signal. Postojao je oslabljivač signala, povezan na kućnu kablovsku instalaciju kako bi smanjio greške u prenosu, jer i prejak signal može da bude problem. Bio je dovoljno jak da dovučem liniju od komšije kako bi govнар dobio svoju dnevnu dozu besa gledajući informativni program *Haniti*. Sećam se da sam na komšijinim vratima ostavila poruku, neku neodređenu laž o tome kako im je hitno bio potreban internet. Kontala sam da će komšija imati više razumevanja ako se radi o internetu nego o *Foksu*. Ja sam i te kako imala više razumevanja.

Možda je sledeći radni zadatak bio običan u svakom pogledu. Takve sam volela. Ništa da upamtim osim možda umiljatog psa. Možda ponekog pauka. Ali navikla sam se na paukove. Više ne primećujem ni ujede komaraca. Ako bi stranke bile fizički radnici, ponudili bi mi vode. Obično bih odbila. Ali lepo što su se setili.

Oduvek sam najviše volela stranke koje su fizički radnici. Oni se prema vama ne ponašaju kao prema posluži. Ne kažu vam: „Kod nas posluga koristi sporedni ulaz.“ Ne gledaju

vas sa visine samo zato što nosite pločicu sa imenom i što imate žuljeve na rukama. Knjige na policama nemaju kožni povež. Ali se vidi da su otvarane i čitane. Kod većine, kad upalite TV, nije na *Foksu*. Oni su jedine stranke koje daju bakšiš.

Možda sam se na sledećem radnom zadatku morala popeti na tavan. Možda je bilo preko 30 stepeni napolju i 70 tamo gore. Toliko bih se znojila da mi se telesna težina prepolovila, a potom bih se celog dana češala kô šugava jer bi mi instalacija iziritirala kožu. U nekom bih trenutku iz nosa izduvala nešto crno. Na tavanu morate brzo da radite. Ako vas nema da siđete, malo koja stranka će se pomučiti da se popne i proveriti da li ste već srednje pečeni. Ako je stranka iole humana, možete je zamoliti da pomerite za ujutro.

Humanih ljudi je mnogo manje nego što sam mislila pre no što sam počela da radim ovaj posao. Jedna žena je tražila da se niz uski otvor u podu spustim u skućeni podrum pun vode, oko metar dubine, sa svega tridesetak centimetara prostora između vode i podnih dasaka kuće. Pored otvora je proplivala zmija. Žena mi reče da nije otrovna. Baš me briga, jebote.

Jedne godine zadesila nas je snežna mećava – nekoliko njih, zapravo. Snegogedon, Snegomor i Snegostrofa kako ih je, mislim, nazvao vašingtonski radio *WTOP*. Mi smo morali da radimo. Otišla sam kod stranke koja je zvala zato što su crkle baterije u daljinskom. Smatrali su da zamena baterija nije njihov posao. Na sledećoj adresi su hteli da zamenim prekinuti kabl. Da, na tom drvetu je i strujni kabl. Pa, vidite, telefonska bandera je pala nasred ulice, pa smo mislili da možete nešto da učinite u vezi sa tim. Nisam im objasnila zašto ne izlazim iz kombija. Slikala sam i poslala šefu, napisavši: „Taman posla.“

Većina ulica bila je blokirana. Skoro metar snega je ozbiljna stvar. Policajac je grmeo na mene šta kog đavola tražim na ulici. Moj šef je rekao: „Mi moramo biti na terenu. Održavamo telefonske linije, pa spadamo u hitne službe.“ Mene niko nije zvao zbog telefona. Niti bilo kog drugog kolegu, koliko ja znam.

Šefovi su se pretvarali da im je zaista stalo da stignemo do stranaka koje su zvale. Dispečeri su otkazivali sve što su mogli. Mi, tehničari, nismo se mnogo izjašnjavali. Povremeno bi neko zagrmeo preko radija: „Ovo nema smisla! Šalju nas da izginemo!“ Neko drugi bi dodao: „Briga njih, druže. Ionako neće morati da plate. Testiraće mokraću iz tvog leša i reći da si bio drogirani. Govnari.“

„Biće ih briga kad proteram kombi kroz ulaz upravne zgrade.“

„Zakucaću se u prvi ford rendžer koji ugledam.“ Šefovi su vozili rendžere.

„Zajebe to. Ja ću se zakucati u muriju.“

„A kako ćeš, jebote, znati u šta se zakucavaš? Ne vidim ni jebenu grtalicu ispred sebe.“

Nisam mogla da se nadovežem. Moj glas bi odudarao. Morali smo se uzdati u humanost drugih ljudi, naših stranaka, jer onima iz uprave nije stalo do nas. Oni nisu morali da voze kroz snežnu mećavu. Snežne mećave, njih pamtim.

Što se ostalih dana tiče, svi mi izgledaju kao jedan. Zamislimo sada jedan takav dan. Možda mi je naredni radni zadatak bila žena sa bulmastifom po imenu Oto. Ne sećam se

kako je žena izgledala, jer volim bulmastife sa tim ogromnim glupavim glavama. Rekla sam joj da moram sići u podrum. A ona je rekla: „Da li baš morate? Tamo dole je veliki nered.“ (To nikad nije pravi razlog.) Objasnila sam joj da je signal iza televizora jako slab dok je signal ispred kuće odličan. S obzirom na to da samo jedan kabl prolazi kroz zid napravljen od klinker blokova, verovatno se negde nalazio razdelnik. Bila je viša od mene. Toga se sećam jer, kao što sam već rekla, ja sam visoka. A ta joj je osobina verovatno bila od koristi, uzevši u obzir šta sam domalo zatim otkrila u podrumu. Rekla sam joj ono što govorim svima koji se bune zbog povrede privatnosti: „Jebe mi se šta krijete dole, osim ako je dete zaključano u kavez.“ To je bila nezamisliva strahota u to vreme. Tu je valjalo povući crtu.

Ovo je pravo vreme da vam kažem da ako planirate da uzgajate tone marihuane, ja to poštujem. Ali nemojte onda koristiti jeftini razdelnik kad sami razvodite kabl. Pre ili kasnije, moraćete da pustite majstora za kablovsku da uđe u podrum. Htećete da umirite paranoju tako što ćete mu tutnuti u ruke vrećicu za zamrzivač punu marihuane. Što cenim, nemojte me pogrešno shvatiti. Naduvani svete, obožavam vas. Ozbiljno vam kažem. Vi nikad ne urlate na mene. Mogu vas zamoliti da odem u kupatilo, jer ste naduvani. Nikad ne zovete da se žalite. Ali možda nije najzgodnije da bong sakrijete baš iza televizora kad vam dolazi majstor za kablovsku.

Bilo kako bilo, Otova mama se nasmejala i rekla: „Nije dete.“ Trebalo mi je nekoliko sekundi da ukapiram. Sišla je da ga pita za odobrenje. I tako mi bi dozvoljeno da siđem u ljubavnu jazbinu gde se nalazio muškarac u kavezu. Ne mogu da se setim da li se radilo o nekvalitetnom razdelniku. Ovaj se događaj verovatno desio na početku. Posle nekoliko godina, ni ljubavna jazbina više nije bila zanimljiva. Seksualni radnici daju bakšiš, moram da napomenem.

Možda mi je sledeći radni zadatak bio zdepasti prcvoljak koji se gegao kao patka i tukao decu. Ponekad se to vidi. Neki od nas mogu da prepoznaju taj pogled u očima, atmosferu zasićenu strahom. Ušao je za mnom u kancelariju. Očešao se o moju stražnjicu kad sam se sagnula da isključim modem. Nisam reagovala. Ponekad znate kojim muškarcima ne možete da se suprotstavite.

Takvih je bilo napretek. Njih nikad nisam zaboravljala. Oni vam se uvuku u kožu kao mačja mokraća. Ali njih ne možete da sperete pod tušem. Zbog toga mi nije smetalo što su ljudi mahom mislili da sam muško. Svaki put sam morala da vagam kolike su šanse da mi se dogodi nešto loše, a kolike da se bezbedno vratim u kombi.

Takva jedna gnjida od čoveka imala je odelo skuplje od mog kombija. Bog zna koliko mu je koštao osmeh. U svom trospratnom velelepnom zdanju imao je ugrađen lift. Možda je mislio da sam i ja njegovo vlasništvo. Razbila sam mu nos monterskim kleštima. Poteška su ta klešta. Nazvao me je lezbačom. Nadam se da sam mu upropastila odelo. Izgubila sam poene.

Bezbedno sam se vratila u kombi. Kombi mi je postao kuća, kancelarija, trpezarija. U kombiju sam bila bezbedna. Mogla sam da se parkiram blizu nekog parka na nekoliko minuta, te sedeći unutra popušim cigaretu, pročitam vesti, proverim Fejsbuk, dišem dok ne prestanem da drhtim, dok ne prestanem da plaćem. To samo ako nađem neko mesto da se parkiram, po mogućstvu u hladovini. Pratili su nas preko GPS-a. Ali ako ne skrenem

mnogo sa rute, uvek sam mogla da kažem da je bila gužva na putu. Bila je to Severna Virđžinija. Uvek je bila gužva na putu.

Možda sam zato kasnila na sledeći radni zadatak, pa su me zato zvali moj dispečer, moj kontrolor, još jedan dispečer i otpremnik poslova da pitaju kad ću otprilike stići na destinaciju. Ne, stranka je otkazala.

Stranka drska ne znači uvek da je stranka drska. Ponekad samo znači da su kod stranke bila već tri majstora da poprave internet, a nijedan ga nije saslušao. Rekli su mu da je popravljen. Prethodno veče je licitirao za voz. Radilo se o posebnom vozu. Samo jedan takav je video na Ibeju za čitavih pet godina. Jedan jedini. Pokazao mi je svoju kolekciju. Imao je garažu veličine moje srednjoškolske sale za fizičko. Ali tojotin minibus bio je parkiran ispred garaže. Garaža je bila za makete vozova. Na zapadnoj strani se nalazila Železnica Divlji zapad, a na istočnoj Švajcarska. Ali voz koji je želeo otišao je nekome u Ohaju jer je njemu zakazao internet i zato je izgubio na aukciji. Nije bio drzak. Bio je beskrajno tužan, a niko nije hteo da ga sasluša.

Sećam se da je počeo da klikće kliker za dresuru pasa kad sam rekla da je signal dobar iza modema. Izvinio se. Kliker mu je pomagao da kontroliše navalu snažnih emocija. Rekla sam da bih možda i ja mogla da pokušam. Stezanje zuba nije po volji mom zubaru. Rekao je: „Svaki majstor kaže da je sve u redu, ali internet opet nestane.“

Ovo se verovatno desilo otprilike u vreme kad je moj šef shvatio da poprilično dobro završavam poslove koje muški ili nisu znali ili nisu hteli da urade. I da dobro izlazim na kraj sa strankama kojima je prekipelo. Muški su kablovsku posmatrali kao nauku. Kažite koji ćete kanal, oni će vam reći na kojoj je frekvenciji. Oni su vam za svaku marku kabla znali reći koliko signal slabi na svakih trideset metara. Za njih su stranke bile idioti koji ne znaju da razlikuju broj pogrešno prenetih bitova od gubitka paketa podataka. Ja sam na kablovsku gledala kao na vodoinstalaterski posao ili nešto slično tome. Volim da popravljam stvari. Neke stranke su bile idioti. Ali većina je prosto htela da stvari funkcionišu onako kako im je obećano. Ovom tipu je vodovodna cev negde puštala. Nisam slušala na času kad su objašnjavali zašto se smetnje na vezi više javljaju tokom noći ili sam zaboravila čim sam položila test. Ali znala sam da se više javljaju noću. Tako da kad je stranka rekla da se problem javlja samo noću, počela sam da tražim gde curi. Našla sam loš spoj napolju. Trojici kolega je to promaklo jer nisu hteli da slušaju šta im čovek govori. Jer je drugačiji. Jer je stranka. A stranke su idioti.

Sećam se da su mi nakon otprilike šest godina rada u kablovskoj dali da obučavam jednog tipa. Njega su plaćali pet dolara po satu više nego mene, što je 31 procenat više. Raspitala sam se. Nije nam bilo dozvoljeno da pričamo o visini plate. Ali nije nam bilo dozvoljeno da pušimo travu, a skoro smo svi pušili. Nije nam bilo dozvoljeno da radimo ako uzimamo opijate. Svi smo trpeli bolove od povreda. Ja ne podnosim dobro opijate. Ali da sam htela da ih uzimam, puno kolega ih je kralo iz kupatila stranaka. Posle svakog sastanka, mogla sam kupiti šta god mi je trebalo.

Niko vas neće upozoriti na ovisnost o opijatima. Ljudi trpe bol jer ukoliko niste išli na fakultet, jedini način da pristojno zarađujete jeste da upropastite telo ili rizikujete život – vodoinstalateri, električari, instalateri centralnog grejanja i klimatizacije, zava-

rivači, auto-mehaničari, majstori za kablovsku, monter, ribari, đubretari, izbor je beskonačan.

Svi ih smatraju muškim zanimanjima jer za njih treba izvesna snaga. Što je veći rizik, to je veća plata. Ali nema milosti kad vas bole leđa od nošenja četrdeset kila teških merdevina koje postanu jedro na vetru. Niko vam neće ponuditi da sednete za sto kad vas kolena ili skočni zglobovi izdaju jer ste puzali po tavanima, klečali ispod stolova, zavlacili se u podrum. Kad vas lakat boli još od onog puta kad ste iskopčali kabl od kablovske pa je vaše telo preuzelo ulogu nule na dovodnom električnom kابلu, te vam je 220 volti prostrujalo kroz telo i otišlo u zemlju. Kad su vam ruke postale beskorisne šape na devet metara visokoj telefonskoj banderi i kad vam se koža zalepila za smrznuti metalni otcepnik. Ako vam se u nalazima krvi pokaže prisustvo analgetika, sačuvali ste onaj recept od prošlog puta kad ste pali s krova. Jer to je još jedna stvar u vezi sa ovim zanimanjima – kad se povredite, obavezan je nalaz krvi. Ako ste jedno veće pušili travu, bilo iz zabave bilo zato što niste mogli da spavate od bolova, firma ne mora da plati ako se povredite kad vam kombi tri nedelje kasnije sklizne niz strmo, zaleđeno isključenje sa auto-puta. Da umrtvim um i telo, umesto da uzmem analgetik, ja sam svako veće pušila travu. Što je bilo rizičnije.

Verovatno je trebalo da kradem tablete. Time bih kompenzovala činjenicu da sam bila manje plaćena od svih majstora koje sam pitala. Postoji razlog što rukovodioci ne žele da pričaju o plati. Neki su u firmi bili duže od mene. Većina nije. Bila sam jedini ženski majstor jer, stvarno, zašto sam kog đavola i radila taj posao? Zato što nisam išla na fakultet. Stupila sam u ratno vazduhoplovstvo. Izbacili su me jer sam gej. Posle toga sam radila u gej baru, prodavnici alata i građevinske opreme „Houm dipo“, „Starbaksu“, prodavnici muške odeće „Lous“, mini-marketu „7/11“, agenciji za iznajmljivanje limuzina, građevinskoj firmi, frizerskom salonu za pse i još desetak bezveznih poslova usput. Sve dok mi u kablovskoj nije ponuđeno nekoliko dolara više, taman toliko da platim kiriju.

Moj šef to nije znao, rekao je da nema pojma kolike su nam plate. Ali rekao je da će proveriti, i proverio je. Rekao mi je da je problem u tome što, za razliku od većine drugih majstora, ja sakupim manji broj poena. Onih poena o kojima sam govorila. Tako su moje povišice tokom godina uvek bile manje. Računica nije baš čista. Ali uglavnom je bila tačna. Uvek sam imala manji broj poena. Norma je uglavnom odražavala broj radnih zadataka koje smo izvršili u jednom danu. Na papiru, prema načinu na koji su nas vrednovali, ja sam bila loš radnik. A to što sam bila odličan majstor, to nije bilo bitno. Jedino su poeni bili bitni. Sad shvatam da sam zbog tih poena dosta vremena tokom tih deset godina provela misleći o ve-ceima.

Muški su mogli da pišaju u ve-ceu bilo kog stana u kojem rade, u svakom šumarku, uza zid zaklonjeni vratima kombija, u prazne flašice energetske pića kojih su imali pun kombi. Ja nisam imala takav izbor. A većinu stranaka se nisam ni usuđivala da pitam. Ako mi se piškilo, morala sam da vozim do mini-marketa „7/11“ ili do „Mekdonaldsa“ ili do neke samoposluge, ali nisam mogla računati da svaka od tih radnji ima ve-ce. Zнала sam gde se

nalaz svaki čist ve-ce u državi. Znala sam gde se nalazi svaki uniseks ve-ce, jer se zbog svog izgleda nisam osećala sigurno u javnim ve-ceima. Ali u naselju kičastih vila u Grejt Folsu nema nijedan „7/11“. Jedna piš-pauza i već sam zaostajala s poslom.

Momci su jedan drugom pomagali na radnim zadacima. Ako bih ja zatražila pomoć, neki nisu hteli da odgovore. Neki su mi očitali bukvicu jer ne znam da uradim nešto što ni oni ne znaju. Jedan mi je rekao da mi mačkica miriše sjajno dok mi je pridržavao merdevine. Jedan me je neprestano pitao da li sam ikad probala kurac. Rekao je da mi treba njegov. Uglavnom sam sebi govorila da mogu da izađem na kraj sa njihovim provokacijama i šikaniranjem. Ali nisam zvala nikog da mi pomogne. Ponekad sam morala da strankama zakazem neki drugi termin jer nije bilo nikog u blizini da mi pomogne. Zakazivanje drugog termina značilo je da ću toga dana izgubiti još poena.

I tako sam uvek imala manje poena od muških majstora. Nije bilo šanse da budem dobar radnik, ne po njihovim merilima. Ipak, postojao je jedan način.

Radila sam sa jednim starijim majstorom, sa dosta staža poput mene. Obično sam se dobro slagala sa veteranima. Ni on nije bio izuzetak. Jednom, kad sam mu objasnila zašto sam baš njega pitala da mi pomogne, rekao mi je da razume o čemu pričam. Primetio je da ga stariji radnici uglavnom ne maltretiraju jer je crnopus. Ako imaju dosta staža veće su šanse da su već radili sa crnopusim majstorom. To je imalo smisla. Ali kad sam ga pitala kako nakupi veliki broj poena s obzirom na to da radi sporije od drugih majstora, rekao mi je da svaki dan radi do 7 uveče. Ne naplaćuje poslednji radni zadatak. Tako je izvlačio veći prosek. Ja nisam bila spremna da radim za džabe.

Jedne godine, međutim, firma je sproveda mali eksperiment. Izabrali su nekoliko ljudi iz svakog tima, dali im da odgovaraju na problematične pozive, one zadatke koje drugi majstori nisu uspeali da izvrše, a dali su im i dovoljno vremena da zaista otklone kvar.

Vreme je bilo važno. Zbog vremena vam ne mogu reći koga dana ili koje nedelje ili koje godine se nešto dogodilo. Jer za deset godina koliko sam radila kao majstor za kablovsku, nisam imala vremena. Jurila sam sa jednog zadatka na drugi, nekad sam usput kucala na laptopu, obično bila na telefonu sa dispečerom, šefom, strankom ili drugim majstorom. Morala da piškim, zaostajala s poslom, zbrzala naredni zadatak tako da se stranka ne žali što kasnim, dispečer pozove drugog majstora, ja izgubim poene. Prvih nekoliko godina pratila sam kartu da pronađem kuću. Onda bih milela niz ulicu, brojala od kuće 70012 jer mi je trebala kuća broj 70028, a niko drugi u ulici nije smatrao za shodno da stavi broj na svoju kuću. Opominjali su me da moram da povećam broj poena. Još jedan loš mesec i ostaću bez posla. Možda me razumete što sam nerado otkazivala sve osim najopasnijih poslova.

Posle nekoliko godina, većinu slobodnih dana provodila sam oporavljajući se. Došla bih kući i nisam mogla ni stranicu knjige da pročitam i zapamtim šta sam pročitala. Bila sam depresivna. Ali to nisam znala. Bila sam preumorna da bih se zapitala zašto ne mogu da spavam, zašto ne mogu da jedem, zašto se toliko stidim svog života.

Ponekad noću, kad nisam mogla da spavam, zamišljala sam kako i narednih deset godina provodim radeći istu jebenu stvar svakog dana dok mi kolena ili skočni zglobovi ne otkazu, a kičma pukne. Mislila sam da bi najbolje bilo kad bih se ozbiljno povredila, ali ne toliko ozbiljno da zaboravim sintetički urin koji sam držala u termos torbici za ručak, te onda možda mogla da živim od kompenzacije za povredu na radu. Često kad bih se probudila ujutro, trebalo bi mi malo da odlučim. Da li da umrem danas? Valjda mogu da izdržim još jedan dan. Samo da izdržim do sledećeg slobodnog dana. Pokušala sam da upišem neki kurs. Ali bila sam preumorna da učim programiranje. A ionako sam zbog prekovremenog rada odsustvovala sa većine časova.

Te jedne godine, međutim, nije bilo tako strašno loše raditi kao majstor za kablovsku. Počela bih ujutro sa nekoliko radnih zadataka. A ostatak dana poslali bi me da rešavam jedan po jedan problem. I dali su mi koliko god vremena mi treba da ih otklonim. Tako sam postala majstor kod Čejnijevih.

Nazvao me je šef i rekao: „Baci pogled na radni nalog koji sam ti upravo poslao. Bićeš mi zahvalna.“ Prepoznala sam ime: Meri Čejni, ćerka bivšeg potpredsednika. Ne znam zašto je rekao da ću mu biti zahvalna. Pozvala sam ga. „O čemu se radi, jebote?“

„Mislio sam da ćeš se obradovati. Radi se o lezbejkama.“

„Čoveče. One su u braku.“ Nije rekao ništa. Rekoh mu: „Pogledaj na Guglu i reci mi da li još uvek misliš da mi činiš uslugu.“

Rekao je da sam ljuta samo zato što su republikanci. Na to sam mu rekla da sam ljuta zato što je Dik jebeni ratni zločinac. Nazvao me je komunjarom. Rekao je da su već dva majstora bila tamo. Problem sa internetom. Piše u beleškama. Zapravo nisam imala izbora. Ali bez pritiska da moram obaviti 12 radnih zadataka dnevno, otkrila sam da se na poslu mogu i zabaviti, razglabati sa šefom o tome da li mi čini uslugu što me šalje kod Čejnijevih jer, jelte, iste smo jer smo lezbejke.

Meri Čejni nije bila kod kuće. Što je bilo dobro. Što dalje od Dika, to veće šanse da nešto ne lanem. Njena supruga je bila prijateljski raspoložena i pričljiva kako to samo starije osobe mogu biti jer im niko nije došao u posetu još od Božića. Kuća je imala nekoliko problema. Ja bih rešila jedan. Onda bi ona nazvala mog šefa i ja bih se vratila da sredim još jedan. Ali naposletku sam sve popravila.

Nekoliko meseci kasnije, šef mi je telefonirao i počeo razgovor sa: „Nemoj me ubiti.“ Slao me je kod Dika Čejnija. Dik je bio kod kuće.

Imao je pomoćnika ili sekretara ili možda člana obezbeđenja koji me je u stopu pratio svud po kući dok sam proveravala instalacije i jačinu signala. Već sam našla problem u sistemu napolju. Samo sam htela da sve proverim kako nikad više ne bih morala da kročim u ovu kuću. Dik je ušao u kancelariju dok sam radila. Čitao je nešto s neke gomile dokumenata i nije obraćao pažnju na mene. Rekla sam pomoćniku da će mi trebati nedelju dana. Poručila sam potrebne delove. Ima broj mog šefa.

Rekao je nešto u smislu: „Znate da je u pitanju bivši potpredsednik.“

Čejni je digao pogled.

Uspaničila sam se i rekla prvo što mi je palo na pamet: „Mučite me vodom ako će mu biti lakše. Ali ne može brže od nedelju dana.“ A onda sam izašla.

To mi je bio poslednji radni zadatak tog dana. Dok sam se vozila kući, sve vreme sam razmišljala o tome kako sam mogla reći stotinu boljih stvari. Na kraju sam pozvala šefa i rekla mu da sam se slučajno izlanula i pomenula mučenje vodom. Nasmejao se i rekao da sam pobedila. Nije me više slao kod Čejnjevih. Ne znam da li su se ikad žalili. Ako jesu, šef mi to nije rekao.

Te godine sam upoznala i ruskog mafijaša koji se stvarno zvao Ivan, što je već bilo dovoljno da me nasmeje. Pričalo se da u nekim kućama žive mafijaši. Od momaka sam čula da su u nekima već bili. Moj prvobitni instruktor mi je pokazao jednu takvu kuću u Ferfaksu i rekao: ako ikad budeš morala da uđeš tamo, trudi se da ne vidiš ono što ne želiš da vidiš. Navaljivala sam da mi kaže nešto više. Ali nije hteo. Mislila sam da lupeta gluposti.

Kuća ruskog mafijaša nalazila se u Ulici Vapls Mil. Bila je to ogromna kičasta vila; ličila je na nabudženi restoran iz lanca „Oliv garden“. Parkirala sam se iza reda hamera.

Ivan je bio krupan mladić sa rvačkim ušima. Otvorio mi je vrata. Rekao je: „Hodi za mnom.“ Pošla sam sa njim do neke radne sobe. Ista zbirka knjiga u povezima od kože se mogla videti na policama većine kičastih kućerina. Mislim da idu u paketu s kućom. Modern se nalazio u malom mrežnom ormaru. Po signalu se dalo zaključiti da negde imaju loš razdelnik. (Sećate se šta sam vam rekla o jeftinim razdelnicima?) Rekla sam Ivanu da mislim da je negde zakazao razdelnik. Treba da proverim u podrumu. Rekao mi je: „Nje može.“

A ja njemu: „Onda ne mogu da popravim.“ Ćutao je, a meni nije bilo jasno koliko me razume. Pa sam dodala: „Nema podruma, nema interneta.“

Izgledao je zabrinuto. Stalno je pogledavao prema vratima. Pa onda u mene. Kao kuće koje se premišlja gde da piški, ogromno, tetovirano kuće. Rekoh mu: „Vidi, jebe mi se šta krijete dole, osim ako je dete zaključano u kavez.“

Klimnuo je glavom i rekao: „Čekaj. Ja pitam.“ Rekla sam da ću sačekati. Čula sam ga na drugom kraju hodnika. Čula sam razgovor na ruskom, nerazgovetne reči. Nekoliko vrata se otvorilo i zatvorilo.

Ivan se vratio i otvorio šapu da mi pokaže vrećicu sa gramom kokaina. Uredno je doneo i kašičicu za kavijar. Rekao je: „Moraš probati.“ Ja sam prasnula u smeh. To ga je, čini mi se, rastužilo. Rekla sam mu: „Vidi, ne smem. Radim. Ali poneću sa sobom kući, za večeras.“ To mi je bio jedan od prvih radnih zadataka tog dana. Nisam htela da saznam kako izgleda penjati se na telefonsku banderu na kokainu.

On je rekao: „Ne. Moraš probati.“ Ovaj put je naglasio „moraš“. Rekla sam mu da mi se od toga upale sinusi. (To je tačno i jako me nervira.) Nije razumeo. Objašnjavala sam upalu sinusa mimikom i rečima poput: „nos, kokain, nije dobro, ne disati“. To ga je obradovalo. Taj problem je mogao da reši. „Čekaj.“ Sad sam ja bila kuće.

Vratio se sa okruglim ogledalcem i gomilicom kokaina. Rekao je: „Ovo je bolje. Ne grebe.“ Ja sam i dalje samo tako stajala. Nisam znala šta da radim. Nadala sam se da se radi o nekom uvrnutom mafijaškom običaju kao kad te svaki Rus koga upознаš natera da s njim piješ votku i onda se sprijateljite. Ali ja ne podnosim votku. A još gore podnosim kokain. Droga loše utiče na mene.

Približio mi se, pa je izgledao starije i veoma tužno. Rekao je: „Hoću reći, probaš, ne bude opasno za tebe. Ne probaš, može bude opasno za tebe.“ Pomislila sam da mu je naređeno da me ubije i da mu je iskreno žao zbog toga. Ušmrknula sam.

Vidno mu je laknulo. Nakrivio je glavu i glupavo se nakezio: „OK. Dobro. Doneseš pametna odluka.“ A onda me je poveo u podrum.

Mislim da me je srčani udar strefio na stepenicama. Međutim, osećaj je bio dobar. Najbolji srčani udar koji sam ikad doživela. Čula sam kako mi srce lupa. Nisam znala da mogu toliko da razrogačim oči. Što mi nije pomoglo da bolje vidim.

Na jednom stolu nalazio se ceo red gejmerskih računara. Ali bez interneta, momci su se poređali na par kauča i gledali fudbal. Igrao se Svetski kup. Jedan od njih je pokazao na mene i nešto upitao Ivana. Ivan mu je odgovorio: „Da, naravno.“ Toliko sam razumela ruski. Na šta je tip pokazao palcem prema gore: „Dobra gudra, a?“ Složila sam se da je dobra gudra. Onda sam im zamenila razdelnik i izgubila se odande.

Posle toga postavljen nam je novi regionalni upravnik. Obraćao mi se sa „mlada damo“. Rekla sam mu da prestane. Prijatelj veteran mi je preneo da me je upravnik nazvao razmaženom lezbačom kad sam izašla. Iz firme je novac oticao u potocima zbog trenda „kablovska nam više ne treba“. I ja sam se ponovo našla u situaciji da jurim poene. Naposletku mi je otišao skočni zglob.

Sećam se poslednjeg dana u firmi. Održavao se veliki sastanak. Mrzela sam ih. Jedino što je moglo biti dobro jeste onaj deo kad puštaju poruke zadovoljnih stranaka koje hvale svog majstora za kablovsku. Ako ste dobili poruku, dali bi vam vaučer od 20 dolara za prodavnicu elektronske opreme „Best baj“. Ja sam dobijala mnogo poruka, uglavnom zato što su me bakice volele. Podešavala sam im daljinske upravljače. Moje poruke nikad nisu puštali na tim sastancima jer nisu znali šta da rade sa strankama koje su mislile da sam „fini mladić“. Na tom poslednjem sastanku, nagradili su jednog majstora. Za deset godina nikad nije uzeo ni dan bolovanja, nikad nije iskoristio ni dan godišnjeg odmora. Imao je četvoro dece. Pomislila sam da bi im prijalo da jednom odu na odmor. Ali upravo zbog takvog razmišljanja me u toj firmi nikad nisu unapredili.

Posle operacije nisam mogla da se vratim na posao. Skočni zglob mi nikad nije dobro zarastao. Trebalo mi je pismo iz kadrovske da bih produžila bolovanje. Samo jedan telefonski poziv. Ali negde su preselili kadrovsko. Nikad mi nisu odgovorili na imejlove. Tako sad radim u gej baru. Plata je mizerna. Ali volim da idem na posao. Ne provodim noći brinući o tome gde ću da piškim. I niko me već godinama nije oslovio sa Lari.

*(S engleskog prevela **Nataša Kampmark**)*